

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 267/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 2353/1, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s. r. o., Drotárska cesta 6170/102, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Peter Ďurček, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zaručeného čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SŽ/17/2014 z 24. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti MAC TV, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2015 doručená sťažnosť spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 2353/1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 SŽ/17/2014 z 24. februára 2015.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) v rozhodnutí č. RP/048/2014 z 26. augusta 2014 vyslovila porušenie povinnosti sťažovateľky ustanovenej v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) tým, že na programovej službe JOJ odvysielala 11. februára 2014 v čase pred a po programe Šport približne o 19:59 h a 20:08 h komunikát s označením sponzora relácie, ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii, a to bez jeho rozpoznateľného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby, tak aby nebol zameniteľný s inými zložkami programovej služby. Za porušenie uvedenej povinnosti uložila rada sťažovateľke pokutu podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii vo výške 3 319 €. Rada vo svojom rozhodnutí po popise skutkového stavu uviedla, že sponzorovanie a reklama sú v zmysle § 31a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii dve samostatné formy mediálnej komerčnej komunikácie, ktoré majú samostatné zákonné definície a vyplývajú z nich rôzne

práva a povinnosti. Predmetný komunikát, ktorý sťažovateľka odvysielala ako sponzorský odkaz, naplnil podľa rady definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisiu, a preto mal byť v zmysle § 34 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisií zreteľne oddelený od sponzorských odkazov a iných zložiek programovej služby.

Proti rozhodnutiu rady podala sťažovateľka včas odvolanie, v ktorom navrhla, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie rady zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd rozhodnutím sp. zn. 3 SŽ/17/2014 z 24. februára 2015 potvrdil rozhodnutie rady, keďže podľa neho rozhodla v súlade so zákonom. Sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok a nepriznal jej právo na náhradu trov konania.

Podľa sťažovateľky k zásahu a porušeniu jej práv došlo postupom najvyššieho súdu tým, že *„najvyšší súd považoval nevykonanie dôkazu, resp. absenciu vyhotovenia zápisnice o vykonaní dôkazu zo strany Rady (absencia riadneho zistenia skutkového stavu veci a absencia postupu Rady v súlade so zákonom) za postup Rady ako správneho orgánu, ktorý bol zákonný a nemohol spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia Rady“*.

Sťažovateľka tvrdí, že *„nevykonanie jediného dôkazu v konaní v súlade so správnym poriadkom je vážnym zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu“*. Dôkaz podľa sťažovateľky nebol vykonaný v súlade s ustanoveniami § 34 ods. 2 a 4 a § 22 ods. 1 až 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“). Namieta nevyhotovenie zápisnice o vykonanom dôkaze, resp. jeho nevykonanie, keď *„má v prejednávanej veci za to, že členovia Rady sa s predmetnými dôkazmi, nijakým spôsobom priamo neoboznámili a tieto nevykonali“*. Ak by totiž rada (jej členovia) vykonala dôkaz a vzhľadla obrazovo-zvukový záznam, tak o tomto dôkaze musí byť spísaná zápisnica s náležitosťami podľa ustanovenia § 22 ods. 2 a 3 Správneho poriadku.

Sťažovateľka k veci ďalej dodáva:

«V prípade, ak Rada uvádza, že sa oboznámila s podkladmi pre vydanie rozhodnutia Rady vo forme vzhliadnutia obrazovo-zvukových záznamov, mala o vykonaní takýchto dôkazov spísať zápisnicu s náležitosťami podľa § 22 ods. 2 a 3 Správneho poriadku. Absenciu zápisnice nie je možné zhojiť ani poukazom na „prepis/popis“ skutkového stavu ani prepis uvedený v odôvodnení rozhodnutia Rady, nakoľko tieto nemajú charakter a obsah nespĺňa zákonom stanovené náležitosti zápisnice o vykonaní dokazovania.

V prípade ak spis správneho orgánu Rady neobsahuje zápisnicu o vykonaní dôkazu (vzhliadnutí obrazovo-zvukového záznamu) a v odôvodnení rozhodnutia Rady Rada opakovane poukazuje na skutočnosť, že sa so záznamami oboznámila, ide o podstatné porušenie ustanovení o konaní pred správnym orgánom, ktoré má za následok nezákonnosť rozhodnutia Rady.

V konaní o správnom delikte, ktorého skutková podstata spočíva v porušení povinnosti pri vysielaní programu, je obrazovo-zvukový záznam posudzovanej časti vysielania kľúčovým a v podstate nezastupiteľným dôkazom obzvlášť v prípadoch, kedy Rada nevykonáva žiaden iný dôkaz na objasnenie skutkového stavu veci. Takýto dôkaz preto musí byť vykonaní riadnym procesným spôsobom...

Problematika dôkazných prostriedkov v správnom konaní má inherentne aj ústavnú dimenziu. Dokazovanie v správnom konaní, najmä v citlivej oblasti správneho trestania, kam sankčné konania pred Radou nepochybne patria, musí spĺňať ústavné parametre dokazovania a rešpektovania ústavnej a medzinárodnej prizmy spravodlivého procesu.»

Sťažovateľka ďalej namieta nesprávne právne posúdenie veci, t. j. či odvysielaný sporný komunikát je reklamou alebo sponzorským odkazom. V sťažnosti uvádza pravidlá, podľa ktorých mal byť vyslovený záver o sledovanom účele odvysielaného komunikátu, keďže tento je jediným rozlišovacím kritériom pre určenie, či ide o reklamu alebo sponzorský odkaz. Zároveň poskytuje v sťažnosti aplikáciu uvedeného testu na predmetný komunikát, z ktorého jej vyplynulo, „že ani jeden z čiastkových hodnotiacich faktorov nenasvedčuje tomu, že by predmetný komunikát napĺňal hoci len čiastkový znak reklamy, naopak z uvedeného testu vyplýva, že vo všetkých čiastkových faktoroch, ako aj z ich

komplexného posúdenia vyplýva, že komunikát napĺňal definičné znaky sponzorského odkazu, čím sú závery Rady právne nesprávne“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a vydal takýto nález:

„1. Základné práva spoločnosti MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, [REDACTED], podľa článku 46 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 v spojení s článkom 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 3Sž/17/2014 zo dňa 24.02.2015, porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 3Sž/17/2014 zo dňa 24.02.2015 sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu na Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, [REDACTED], trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR na účet Advokátskej kancelárie Bugala - Ďurček, s.r.o., do pätnásť dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažovateľka tvrdí, že napadnutým rozhodnutím rady a rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené jeho základné práva označené v petite jej sťažnosti zaručené ústavou a dohovorom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú si slobodní a rovní v dôstojnosti a právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv postupom rady pri vykonávaní dôkazov a jej nesprávnym právnym posúdením veci a prístupom najvyššieho súdu k jej námietkam.

Najvyšší súd v rozhodnutí o odvolaní uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 2501 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. a na pojednávaní súdu dňa 24.02.2015 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 377/SKO/2014, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/048/2014 zo dňa 26.08.2014, ako aj s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 377/SKO/2014 zo dňa 29.04.2014, ktoré bolo doručené advokátovi navrhovateľky dňa 10.05.2014. V spise je pripojený obrazovo-zvukový záznam predmetného programu, opätovná výzva

na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, zápisnica o hlasovaní Rady zo dňa 26.08.2014 a rozhodnutie Rady č. RP/048/2014 zo dňa 26.08.2014.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka odovysielaním týchto programov porušila zákonné ustanovenie špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či teda sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom...

Treba poznamenať, že hranica medzi reklamou a sponzorským odkazom je často veľmi tenká a odlíšiť tieto dva druhy mediálnej komerčnej komunikácie je mnohokrát veľmi náročné. Nie je možné jednoznačným spôsobom určiť, tak ako to uvádza navrhovateľka v podanom opravnom prostriedku, že dlhší komunikát mediálnej komerčnej komunikácie bude skôr reklamou, prípadne komunikát, ktorý má dynamický charakter bude pravdepodobne reklamou, prípadne ak komunikát nemá presvedčavý charakter, prípadne neobsahuje porovnávanie s inými výrobkami alebo službami nemôže ísť o reklamu. Aj reklama môže obsahovať len také informácie, ktoré majú za cieľ posilniť povedomie recipientov o výrobcach, či ich produktoch, prípadne môže poukazovať len na určité životné situácie, v ktorých by bolo vhodné uvažovať o kúpe prezentovaných výrobkov, či služieb. To znamená, že reklama nemusí mať nevyhnutne dlhší časový rozsah s reklamným príbehom, ktorý je dynamicky spracovaný, obsahuje agresívne presvedčovacie techniky s porovnaním s inými výrobcami, výrobkami, službami a pod. V rámci sponzorského odkazu je možné propagovať nielen osobu sponzora, ale aj jeho tovary a iné aktivity, čo priamo vyplýva z ustanovenia § 38 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. Obsah sponzorského odkazu tak môže zahrňovať nielen právnickú, či fyzickú osobu, logo, obchodné meno, ochrannú známku identifikujúcu sponzora, ale aj ďalšie prvky, keďže ustanovenie § 38 zákona č. 308/2000 Z. z. ich použitie nezakazuje. Obsahom sponzorského odkazu tak môžu byť aj výrobky či služby sponzora. Rovnako je možné pri propagácii týchto výrobkov či služieb použiť aj slogan, teda určité slovné spojenie, ktorý si priemerní spotrebitelia s prezentovaným výrobkom či službou spájajú a je pre výrobcu, výrobok či službu charakteristické.

Základným účelom sponzorovania je v zmysle § 38 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. vytvoriť, resp. udržať dobré meno sponzora a jeho produktov. A práve tento účel slúži ako základné odlišujúce kritérium medzi reklamou a sponzorovaním. V prípade, ak by sponzorský odkaz podporoval predaj, nákup či nájom tovaru, tak ako je to uvedené v § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., išlo by už o reklamu a nie o sponzorský odkaz.

Z hľadiska rozlíšenia medzi reklamou a sponzorským odkazom je dôležité posúdiť obsah komunikátu. Je úlohou odporkyne v rámci správnej úvahy posúdiť, či obsah konkrétneho komunikátu zahrňuje informácie informatívneho charakteru, alebo už ide o údaje určené k podpore predaja, nákupu alebo prenájmu výrobku alebo služieb. Dôležité sú prostriedky, ktoré v ňom boli použité a rovnako aj určité kvalitatívne hodnotenie konkrétneho produktu. V reklame je možné použiť subjektívne hodnotiace komentáre, vyzdvihovanie vlastností produktu, alebo rôznymi inými formami pozitívne reklamovaný produkt propagovať. V sponzorskom odkaze takéto výrazové prostriedky nie je možné použiť, teda nie je možné v ňom použiť typické reklamné prvky. Ak sa však takéto reklamné prvky vyskytnú aj v sponzorskom odkaze, je nevyhnutné takýto sponzorský odkaz považovať za reklamu s tým, že sa na neho vzťahujú všetky povinnosti a obmedzenia, ktoré platia pri reklame (§ 34 ods. 1, § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.). Ak teda sponzorský odkaz naplní definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. je nutné, aby spĺňal všetky povinnosti, ktoré sú ustanovené pre reklamu.

Navrhovateľka sa v podanom opravnom prostriedku snažila naznačiť, aké kritériá by bolo vhodné zohľadňovať v posúdení, či ide o sponzorský odkaz alebo o reklamu. Senát najvyššieho súdu uvádza, že dĺžka spotu nie je pre posúdenie, či ide o reklamu alebo o sponzorský odkaz relevantná, nakoľko aj reklama môže mať kratšie trvanie. Z hľadiska objektu komunikátu môže byť predmetom sponzorského odkazu nielen samotná osoba sponzora, ale aj jeho produkty a služby, čo aj priamo vyplýva z § 38 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., preto ani toto kritérium nemôže najvyšší súd považovať za relevantné. Dynamickosť komunikátu taktiež sama osebe neposilňuje reklamný charakter, pričom výsledný záver možno určiť až v spojení s ďalším obsahom odvysielaného komunikátu. Zaradenie a označenie komunikátu výlučne závisí od konania vysielateľa a je len na ňom, ako vysielané komunikáty označí a zaradí, preto tieto kritériá nemôžu slúžiť na posúdenie

rozdielu medzi reklamou a sponzorským odkazom. Označenie, že určitý program je sponzorovaný je v zmysle § 38 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. nevyhnutnou súčasťou sponzorského odkazu. Ak to vysielateľ nevykoná, koná tak v rozpore s uvedeným ustanovením za čo mu môže byť uložená sankcia. Označovať sponzorské odkazy je nevyhnutné, aby boli diváci informovaní o tom, že určitý program je sponzorovaný. Rovnako aj kritériá, ktoré uviedla navrhovateľka, a to presvedčavý charakter a porovnávanie senát najvyššieho súdu vyhodnotil ako nerelevantné. Presvedčavý charakter, ktorým by bol divák nútený do kúpy určitého výrobku, prípadne, ktorý by obsahoval priamu výzvu na kúpu výrobku, informáciu o výhodnosti produktov, informáciu o cene, nemajú ani mnohé reklamy vysielané v súčasnosti, preto nie je možné postupovať spôsobom, ktorý uviedla navrhovateľka. Obdobne, mnohé reklamy neobsahujú žiadne porovnávanie s konkurenciou a ani neuvádzajú žiadne pozitívne alebo negatívne vlastnosti produktov v porovnaní s inými produktmi. Uvedené kritériá teda nemôžu slúžiť sa posúdenie rozdielov medzi reklamou a sponzorským odkazom.

Z hľadiska rozlišovania medzi reklamou a sponzorským odkazom je nevyhnutné, aby Rada v rámci správnej úvahy posudzovala odvysielané komunikáty komplexne. Musí zohľadniť všetky rozhodujúce aspekty vo vzájomných súvislostiach a posúdiť celkové vyznenie odvysielaného komunikátu z hľadiska priemerného diváka. Sponzorský odkaz má spravidla veľmi krátke trvanie, často len pár sekúnd, čo však ale nevylučuje ani dlhšie komunikáty, vysielané ako sponzorské odkazy. Objektom sponzorského odkazu môže byť tak fyzická či právnická osoba, ako aj jednotlivý výrobok, tovar, služba, ochranná známka, logo, ako aj iné aktivity sponzora. Z uvedeného vyplýva, že pre rozlíšenie medzi sponzorským odkazom a reklamou je podstatný obsah komunikátu, ktorý je potrebné posúdiť komplexne so zohľadnením všetkých jeho častí.

Odvysielaný komunikát, propagujúci internetový obchod Alza.sk Rada v napadnutom rozhodnutí popísala nasledovne: „Obrazová zložka: Zelená postavička mimozemšťana ťuká do klávesnice notebooku, vedľa neho tri na sebe uložené škatule označené ako „alza.sk“. Pod škatuľami označenie „Sponzor programu.“ Následne sa v dolnej lište objavuje biela lišta, v rámci nej nápis „Spoľahlivý internetový obchod“ a žltý kruh s čiernym orámovaním, v rámci kruhu veľké čierne V. Postavička sa ramenom opiera

o horný okraj lišty. Potom sa v zábere objavuje opäť zelená postavička mimozemšťana, ktorá prstom ukazuje na nápis nad svojou hlavou pozostávajúci z bieleho písmena „a“ v rámci modrého skoseného štvorca, za tým „alza.sk“. Postavička na záver ťuká akoby do monitora obrazovky pred sebou. Verbálna zložka: Program vám prináša spoľahlivý internetový obchod alza.sk. Počítače, elektronika a hračky, www.alza.sk. Hihi.“ Podľa najvyššieho súdu dochádza v posudzovanom komunikáte z zvýrazneniu reklamných prvkov práve slovom „spoľahlivý“, tak vo verbálnej, ako aj obrazovej zložke, ako to aj uviedla Rada v predmetnom rozhodnutí. Uvedené slovo zdôrazňuje kvalitu, dôveryhodnosť, serióznosť propagovaného internetového obchodu, čím je jednoznačne zdôraznená jeho pozitívna vlastnosť. Uvedené slovné spojenie „spoľahlivý internetový obchod“ nie je možné považovať za slogan predmetného internetového obchodu, nakoľko ide len o opis vlastnosti.

Reklama a sponzorovanie sú dva odlišné druhy mediálnej komerčnej komunikácie, pre ktoré sú zákonom stanovené rozdielne pravidlá. Z toho dôvodu sa musia od seba odlišovať nielen formálnou stránkou, ale najmä svojím obsahom, ktorý musí byť v súlade s účelom, ktorý pre každý tento inštitút stanovuje zákon č. 308/2000 Z. z. v ustanoveniach § 32 ods. 1 a § 38 ods. 1. Sponzorovanie má za cieľ propagovať názov alebo obchodné meno, ochrannú známku, dobrú povesť, tovary alebo aktivity právnickej alebo fyzickej osoby, ktorá plnenie poskytla. Táto propagácia však nesmie prekročiť hranicu reklamy, a teda propagovať samotný predaj, nákup alebo nájom. Ak má sponzorský odkaz charakter reklamy, musí sa takýto sponzorský odkaz aj ako reklama posudzovať a vysielateľ musí splniť všetky podmienky a obmedzenia, ktoré sú stanovené pre vysielanie reklamy. V tomto smere judikatúra najvyššieho súdu prešla určitým vývojom, avšak v tejto súvislosti je možné poukázať na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 8Sž/11/2012 zo dňa 29.11.2012, kde najvyšší súd dospel k záveru, že ak sponzorský odkaz naplnil reklamný zámer, je potrebné ho podľa týchto ustanovení aj posudzovať, rovnako je to tomu aj v rozhodnutiach sp. zn. 6Sž/21/2012 zo dňa 29.05.2013, sp. zn. 2Sžo/16/2013 zo dňa 18.06.2014. V prípade, ak by komunikátom - sponzorský odkaz, bolo porušené iné ustanovenie, týkajúce sa sponzorských odkazov, je potrebné postupovať podľa ustanovení vzťahujúcich sa na vysielanie sponzorských odkazov. Ak však komunikát - sponzorský odkaz, naplní reklamný obsah, je potrebné postupovať podľa ustanovení vzťahujúcich sa na reklamu.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z obsahu pripojeného administratívneho spisu je zrejmé, že v preskúmanom konaní Rada v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci a správne aplikovala príslušné ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z. Taktiež správna úvaha, ktorú odporkyňa použila v napadnutom rozhodnutí vychádza z logických argumentov. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto s námietkami navrhovateľky, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov nestotožnil. Najvyšší súd z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia mal preukázané, že odporkyňa v dôvodoch rozhodnutia uviedla skutkové zistenia, ktoré boli podkladom jej rozhodnutia, skutkové okolnosti náležite vyhodnotila, zaoberajúc sa odlišnosťami reklamy a sponzorského odkazu, pričom správne zhodnotila, že odvysielaný komunikát naplnil definíciu reklamy, čo aj dostatočne odôvodnila. Z uvedených dôvodov je napadnuté rozhodnutie odporkyne vecne správne.»

Z citovaného odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sž/17/2014 z 24. februára 2015 vyplýva, že najvyšší súd sa podrobne zaoberal otázkou právneho posúdenia veci a rozlíšenia medzi reklamou a sponzorským odkazom v súlade so svojou judikatúrou a uviedol jednoznačné dôvody, prečo sporný komunikát považoval v zhode s rozhodnutím rady za reklamu, a nie za sponzorský odkaz. Uvedené odôvodnenie považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľné. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľkinho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Sťažovateľka tiež vytýka nedostatočné vykonanie dôkazov radou, ktoré spočíva v tom, že rada o vykonanom dokazovaní obrazovo-zvukovým záznamom z televízneho vysielania nevyhotovila zápisnicu, pričom túto námietku mala vzniesť v odvolaní.

Sťažovateľka neposkytla ústavnému súdu dôkaz o obsahu odvolania, ktorý podala proti rozhodnutiu rady, a z rozhodnutia najvyššieho súdu nevyplýva, že by bola táto námietka obsahom odvolania a tiež predmetom konania v pojednávaní pred najvyšším súdom. Ako sťažovateľka v sťažnosti uvádza, najvyšší súd prijal závery, *«ktoré naznačujú, že nesprávne a neúplne „pochopil“ rozsah odvolacieho dôvodu sťažovateľky»*.

Z predloženého rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj správneho orgánu jednoznačne vyplýva, že sa oboznámili s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, ktorý tvorí prílohu spisu, ten bol po jeho vykonaní radou jasne a zrozumiteľne popísaný a stal sa podkladom pre rozhodnutie rady podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku.

Ústavný súd zároveň uvádza, že námietka sťažovateľky o nespísaní zápisnice o vykonaní dôkazu nie je vadou, ktorá by mohla spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia rady. Takáto interpretácia ustanovení správneho poriadku by viedla k prílišnému formalizmu bez racionálneho opodstatnenia.

K námietke nevysporiadania sa so všetkými námietkami sťažovateľky v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou ešte dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Ústavný súd zároveň poukazuje na to, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je

v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky. Taktiež poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

Ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu a nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na uvedený záver ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je v súlade s limitmi základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2015